

Gregorio Peño

CERAMISTA PER VOCACIÓ

TEXT: EMILI SEMPÈRE – FOTOS: GREGORIO PEÑO

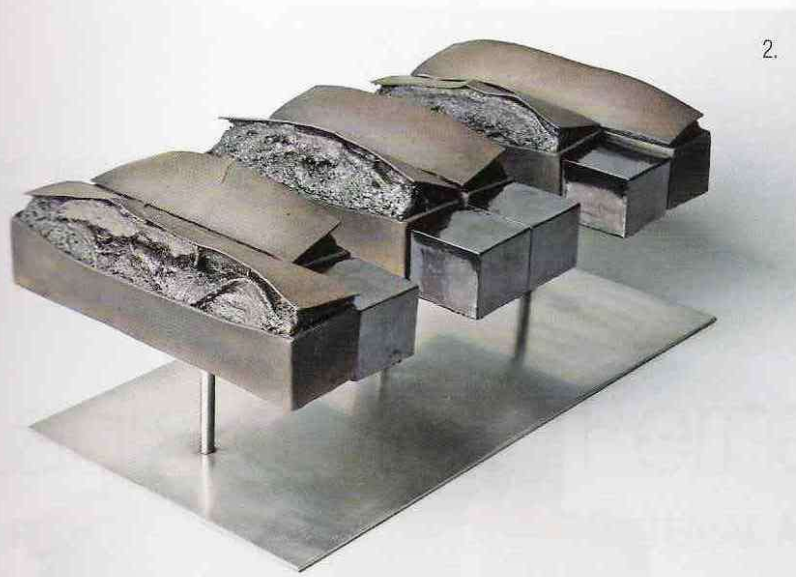
Gregorio Peño, que neix el 1983, a Villafranca de los Caballeros (Toledo), ha deixat de ser una promesa per convertir-se en una realitat de la ceràmica contemporània. Des de la infantesa sabia que havia d'arribar a ser un ceramista destacat, decisió presa per vocació i en la que ha posat tots els mitjans de que disposava al seu abast.

Gregorio, es cria entre l'argila de la terrisseria familiar, saga que es remunta a cinc generacions. La ceràmica per a ell és quelcom de consubstancial i li dedica la major part de la seva vida. L'aprenentatge ja l'inicia com qui res, jugant amb aquesta matèria plàstica i

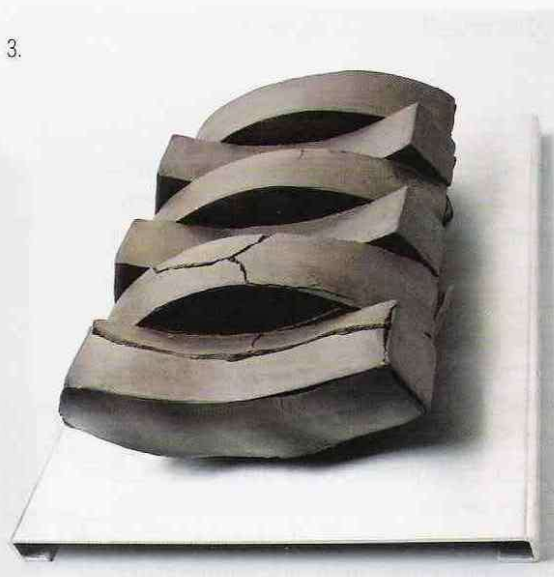
veient com treballaven el seu pare i oncles. No obstant, no es conforma en ser solament terrisser i tan aviat domina l'ofici, tornejant i prenent el control del forn de llenya, empren els estudis per dotar-se de fonaments tecnològics i artístics fermes; aleshores es trasllada a Madrid. Cursa els estudis de ceràmica a l'*Escuela de Ceràmica Francisco Alcántara* (Madrid) en la que obté el títol de Graduat Tècnic Superior en Arts Plàstiques i Disseny en Ceràmica Artística. Aprenentatge que amplia amb un curs monogràfic de Química Ceràmica i Escultura de Gran Format a l'*Escuela Oficial de Ceràmica de la Moncloa* (Madrid), i que continua inscrivint-se en cursos amb

Maria Bofill, Keller, Alfonso D'ors i Miquel Molet, entre altres.

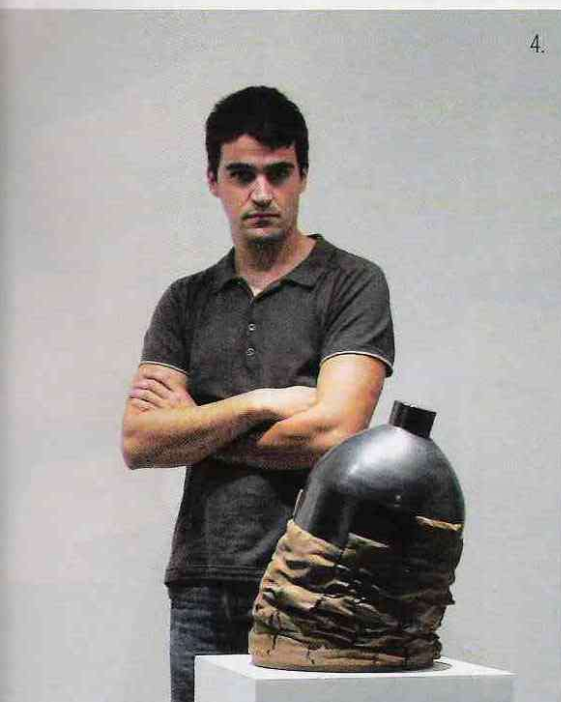
A partir del període iniciàtic, es dedica a la investigació de la forma escultòrica, traspassant definitivament la frontera de l'art objectual merament esteticista per endinsar-se en l'art conceptual. Un altre pas que cal considerar determinant en la seva carrera artística, és que a partir de l'any 2007, comença a desenvolupar el seu propi llenguatge, que permet reconèixer les seves obres i marcar una línia amb una personalitat inqüestionable. Ja plenament refermat i convençut del seu treball, comença un camí sense retrocés. El primer pas consisteix en presentar-se

2.

3.

4.

5.

exposicions col·lectives i a concursos, entre els que destaca el *Premio Aurelio Blanco 2007* (Madrid); *Premio de Artes Plásticas Ayuntamiento de Majadahonda 2010* (Madrid); *Premio Nacional de Cerámica Ciudad de Castellón 2010*. Un any definitiu en la seva carrera professional es el 2011, en que aconsegueix sumar dos prestigiosos guardons, el *Primer Premio Jóvenes Artistas de Castilla la Mancha 2011* i la *Mención Honorífica en la Bienal Internacional de Cerámica de Aveiro 2011* (Portugal). Tant mateix, en 2011, celebra la seva primera exposició individual a la *Galeria Espacio Pepa Jordana*, (Madrid) tot un referent en el camp de la ceràmica. Aquest

any ha estat seleccionat en el concurs de Vallauris (França) i passa a formar part del grup d'artistes de *La Bañera Gallery* (Madrid).

L'obra de Gregorio, dins el que representa el seu treball de la ceràmica conceptual, es caracteritza per dues línies ben diferents, com es pot observar en les fotografies. La que tracta de la descomposició de la matèria i l'extrusió de la forma amb esquerdes i textures rugoses. I l'altra, de formes més depurades i acabats llisos y brillants de vernís. En ambdós casos, predomina la geometria com a estructura conjuntural.

La primera línia: la descomposició de la matèria i de la forma, que consta de tres

1. *Formas Abatidas II*, 2011. Tècnica mixta. Sobrecocció de pastes ceràmiques. 38x30 cm c.u.
2. *Surcos II*, 2011. Tècnica mixta. Sobrecocció de pastes ceràmiques. 40x21x16 cm.
3. *Surcos I*, 2007. Tècnica mixta. Sobrecocció de pastes ceràmiques. 38x29x12 cm.
4. Gregorio Peño
5. *Cuenco III*, 2011. Tècnica mixta. Sobrecocció de pastes ceràmiques. 19x22 cm.

sèries que ell denomina: *abatidas, floraciones y surcos*, peces compostes de fragments (fragmentació) que ensamblades conformen una sola peça. La tècnica de la descomposició de la matèria s'origina en la dècada dels vuitanta. El primer que la introdueix a Espanya es el croat Hanibal Salvaro, que imparteix un curset en l'Escola Sant Jordi de Barcelona i mostra les possibilitats que ofereix la barreja de dues argiles de qualitats i composició diferents, como la porcellana d'alta temperatura i una argila comú de baixa temperatura, que durant la cuita donen diferents colors i textures. També per aquestes dates, Claudi Casanovas d'Olot (Girona), en un fortuït accident del forn, en una fornada que es passa de temperatura, l'argila es fon i s'apercep de las possibilitats que ofereix barrejar dues o més argiles. Més recentment, Joan Serra (Mataró) i Rafa Pérez (Haro, La Rioja), evolucionen la tècnica notablement, aconseguint superfícies exteriors llises i acolorides amb òxids, amb l'interior farcit amb material plàstic o orgànic, empapat amb engalba, que quant cou es combustiona en augmentar de volum i s'expandeix provocant esquerdes i fissures. Gregorio Peño no tan sols dóna un pas determinant en l'evolució d'aquesta tècnica, sinó que a més crea formes escultòriques amb acabats diferents, en emprar vidriats brillants en superfícies llises, que contrasten amb les engalbes mats i les textures poroses. Per assolir resultats semblats calen dos elements imprescindibles dels que ell disposa: creativitat i domini absolut de la matèria i la temperatura.

La segona línia: es troba en les sèries denominades *Estudios compositivos i Cuencos*. Ambdues es basen en la combinació de la geometria variable, que combinada conforma l'estructura o cos escultòric pol·lièdric que adopta una forma bàsica o cos, modelat al torn i que suma elements de formes geomètriques que configuren el conjunt escultòric que alliberarà energia magnètica.

La paradoxa de Gregorio, com la dels altres joves artistes emergents que presentem en aquest reportatge, i que es troben

Floración III, 2011. Tècnica mixta
Sobrecocción de pastes ceràmiques. 38x38x11 cm

entre els 25 i 40 anys, que en principi ja tenen traçat el camí, és quants d'ells seran capaços de crear un llenguatge propi que els permeti acabar consagrant-se com a representants de la generació de la prime-

ra meitat de segle XXI. De ben segur que Gregorio Peño posseeix les qualitats necessàries per ser un dels abanderats d'aquest moviment que comença a consolidar-se fermament. ●